

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **I. G.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem v Příbrami, Zahradnická 140, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2004, č. j. 28 Az 329/2003 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 25. 2. 2003, č. j. OAM-12277/VL-10-P15-2001, nebyl udělen stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a že trvá na veškerých skutečnostech, které

dosud uvedl, zejména pak na tom, že má velké obavy z návratu na Ukrajinu. Namítl, že možnost obrátit se na příslušné orgány neznamená, že mu bude tímto momentem poskytnuta účinná ochrana. Přístup správních orgánů je sice formálně–právně správný, ovšem neodráží skutečnou realitu ve vlasti stěžovatele. Stěžovatel má za to, že v dosavadním řízení nebyl dosud zcela objasněn skutkový stav věci, proto navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, přičemž správní orgán se vypořádal se všemi skutečnostmi stěžovatelem namítanými. Poukázal na stanovisko Vrchního soudu v Praze učiněné v rozhodnutí ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 17. 12. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 25. 1. 2002 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočnicka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že na Ukrajině podnikal a měl problémy s mafií, která po něm chtěla, aby platil výpalné. Když odmítl, začali mu vyhrožovat, a tak byl nucen se skrývat. Rád by zůstal v České republice, založil si zde firmu a pracoval zde.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal.

Správní orgán se pečlivě zabýval nejen obecnou situací v Ukrajině z hlediska podmínek udělení azylu, včetně okolností týkajících se možného návratu stěžovatele do vlasti, a to na základě podkladů, které citoval ve svém rozhodnutí, ale i konkrétní situací stěžovatele. Pokud poté rozhodl na základě takto obsáhle provedeného dokazování, soud mu nemohl nic vytknout, jestliže stěžovateli azyl neudělil. Stejně tak nelze nic vytknout ani soudu, který přezkoumával zákonnost postupu správního orgánu a který žalobu proti jeho rozhodnutí zamítl. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by byly relevantní pro azylové řízení, tedy které by bylo možné subsumovat pod pojem pronásledování tak, jak je definován v zákoně o azylu.

Jestliže stěžovatel dále uvádí, že závěr správního orgánu je formálně-právně správný, avšak neodráží skutečnou realitu v jeho vlasti, přičemž pokračuje, že proti „vývodům správního orgánu“ nic nenamítá, Nejvyšší správní soud shledává tento výrok stěžovatele jeho pouhým komentářem bez toho, aniž by bylo možné chápat tento závěr jako stížní bod.

Stěžovatel také poukazuje na okolnost, že v dosavadním řízení nebyl zcela objasněn skutkový stav věci. K tomuto stížnímu bodu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v předchozích odstavcích, kdy je ještě nutno doplnit, že za situace, kdy stěžovatel sám neuvádí, jaké další skutečnosti by měly být prokázány, popřípadě, jaké důkazy by měly být provedeny, nelze správnímu orgánu vytýkat pochybení týkající se nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci.

Zcela ve shodě se správním orgánem Nejvyšší správní soud odkazuje na konstantní judikaturu, která chápe azyl jako právní institut, který není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána (podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001-21). Proto i když se stěžovatel může subjektivně cítit ohrožen v zemi svého původu, není povinností České republiky udělit mu azyl, neboť je právem každé svrchované státní moci, aby si sama stanovila azylové relevantní důvody. V souzené věci však stěžovatelem uváděné skutečnosti pod tyto důvody nespadají.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odstavci 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť ve věci bylo rozhodnuto bezodkladně pro provedení všech nezbytných procesních úkonů a po shromáždění veškerých podkladů.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu